

De jeugd van...

FRANS MOLENAAR

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Frans Molenaar (73). De couturier woonde tot zijn negentiende aan zee, waar hij het modevak door zijn ouders met de paplepel kreeg ingegoten. Daarna verhuisde hij naar Parijs, waar hij zijn eerste grote (geheime) liefde leerde kennen.

Frans Molenaar werd op 11 mei 1940 geboren in de Lutherse Diakonessen Inrichting in Amsterdam-Zuid. Acht dagen na zijn geboorte reed Frans met zijn ouders in een gehuurd koetsje dwars door het Vondelpark naar zijn ouderlijk huis in Amsterdam-West. Moeder Agatha en vader Frederick hadden al zoon Robert, Frans was hun tweede telg. Later zouden dochter Anneke en zoon Bob nog volgen. "Die tocht in de koets was een hele gebeurtenis", aldus Frans. "Ik weet er zelf natuurlijk niets meer van, maar dankzij de filmbeelden die mijn vader die dag maakte heb ik het allemaal terug kunnen zien.

In Amsterdam heb ik de eerste jaren van mijn leven doorgebracht, maar toen mijn zus en broertje erbij kwamen, besloten mijn ouders in 'de open lucht' te gaan wonen. Het werd Zandvoort. Eerst midden in het

'Ik woonde met mijn geheime liefde in Parijs'

Het gezin Molenaar in 1952. Frans staat rechts.

Op de vakschool.

dorp, later aan de boulevard aan zee. De oorlog lag inmiddels achter ons en wij konden er als kinderen lekker ravotten op het strand. En ik kon er heerlijk in de open lucht mijn turnoefeningen doen, want ik heb van mijn veertiende tot mijn negentiende geturnd." Strenge ouders had Frans niet. De kinderen werden vrijgelaten in hun keuzes, enkel de meest gebruikelijke regels werden gehandhaafd. Zo dekten de kinderen elke avond de tafel en poetsten ze het zilver. Verder wachtte het gezin netjes op elkaar tot iedereen zijn of haar bord leeg had voordat er buiten gespeeld kon worden. En daarbij was het: op tijd weer thuis zijn.

Frans: "Mijn moeder hield van orde en netheld, maar ze was een heel gezellig mens. Ze werkte niet buitenshuis, ze zorgde voor ons en had een hulp met wie ze samen onze pyjama's naaide van de stof die ze 's maandags op de markt kocht. Ook ging ze vaak met mijn vader naar het theater, waarvoor ze op een gegeven moment een

extra abonnement nam. Daarmee konden mijn broer Robert en ik om de beurt bij hen aanschuiven op het rode pluche. Die toneelvoorstellingen hebben een wereld voor me geopend. Mijn ouders doften zich dan altijd helemaal op, met netjes gekapt haar en een mooie jurk of een net pak.

Mijn vader was een heel vrolijke man die wel van een grapje hield. Hij was altijd druk in de weer met het maken van foto's en filmpjes met zijn camera. Van beroep was hij verkoopdirecteur van een confectiebedrijf in Amsterdam. Zeker als er nieuwe collecties waren, was hij heel druk met het verkopen daarvan. Ik vond dat prachtig, want net als mijn ouders, die altijd veel aandacht besteedden aan hun uiterlijk, waren mijn zus, mijn jongste broer en ik verzot op kleding. We stonden op school altijd bekend om onze aparte broeken. Ik heb het vak echt bij mijn vader afgekeken. Tijdens de inhuldiging van koningin Juliana in 1948, ik was bijna acht, hebben mijn vader en ik nog

samen een kroon voor de koningin zitten maken. Dan kwam hij thuis met goudkarton en een rood lapje fluweel. De hele middag zaten we daaraan te knutselen en eenmaal af kwam hij op een klein kussentje op mijn kamer te staan. Niemand mocht eraan komen, want het was in mijn ogen een meesterwerk, haha. Ik denk wel dat ik van mijn moeder het creatieve gen heb meegekregen en van mijn vader het zakelijke. Hij was erg goed met cijfertjes en mensen.'

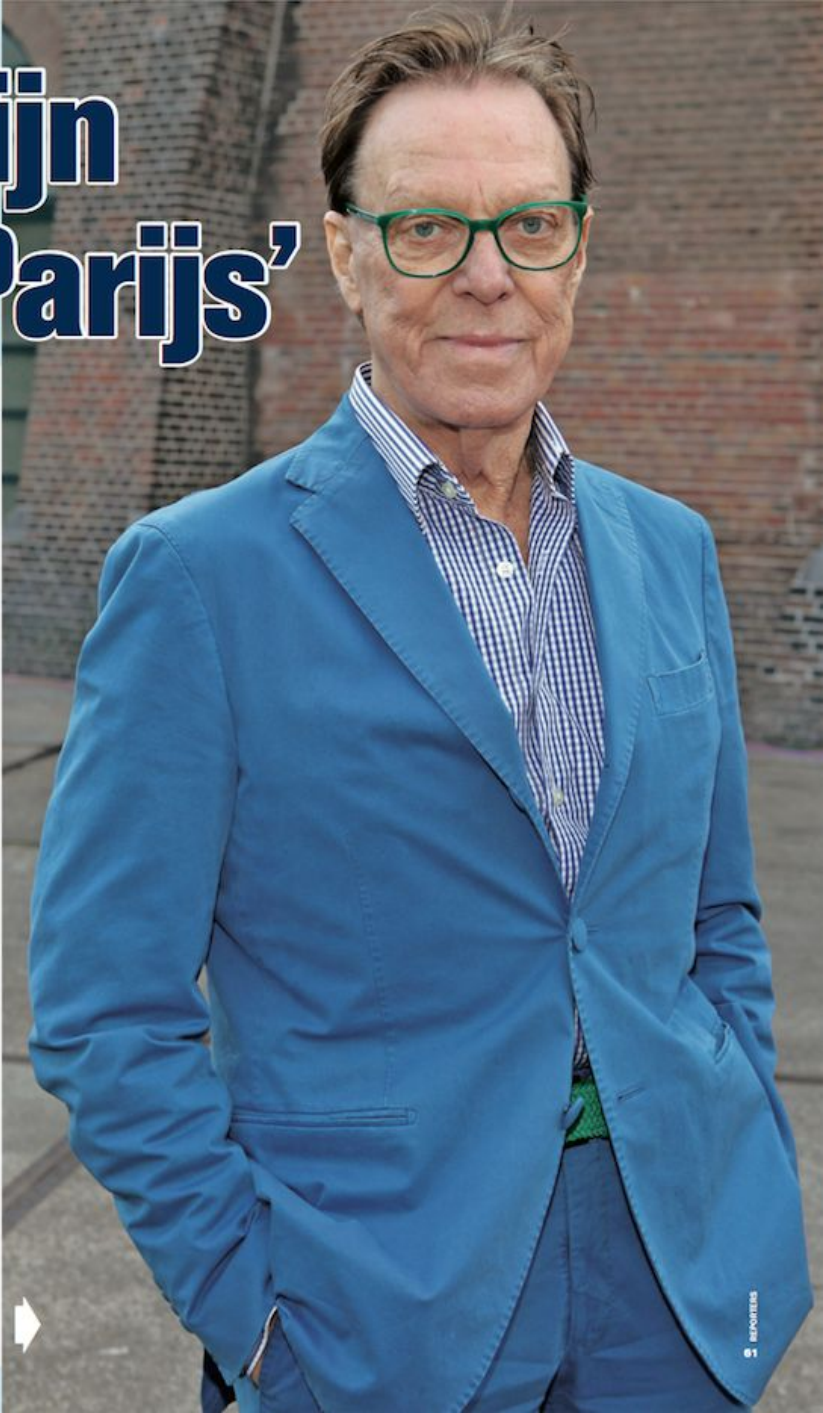
Tienduizend cash

Frans' ouders herkenden al snel zijn voorliefde voor mode en adviseerden hem zich aan te melden voor de kleermakersvakschool in Amsterdam. 'Ik weet nog goed dat ze thuiskwamen van een ouderavond - ik was dertien en zat op de mulo - en zelden: 'De meester noemt je een aardig ventje, maar hij denkt niet dat je het ver gaat schoppen. Je hebt namelijk een tien voor 'naar buiten kijken.' Ga jij je maar aanmelden voor de vakschool

en leer daar wat je het allerleukst vindt.'

Ik nam het advies ter harte en reisde elke dag met het openbaar vervoer naar Amsterdam. Ik maakte een vliegende start, na drie weken had ik al mijn eerste broek gemaakt. Mijn ouders zijn altijd apetrots op me geweest en lieten dat overduidelijk blijken. Pa schoot zelfs regelmatig vol als ik weer een van mijn doelen had bereikt. Alleen mijn oudste broer Robert haalde altijd geintjes met me uit en dat doet hij nog steeds. Vroeger door mijn gezicht in de mosterd te duwen, tegenwoordig door na een van mijn shows een grappig bedoelde opmerking te maken. Zoals in het Amstel, waar de crème de la crème rondliep en ook dolenthousiast was, waarop hij dan zei: "Wat loopt die mannequin raar, heeft ze wat aan haar been?"

Ik ben ooit nog flink jaloers op hem geweest. Van mijn vader mocht hij altijd sigaretten voor hem gaan halen in diens auto, maar mij liet pa niet achter het stuur. Dus besloot ik

'ZE DUWDEN ME ZO TIENDUIZEND GULDEN CASH IN HANDEN'

daar wat aan te doen. Ik haalde op mijn achttiende een lucratieve klus binnen bij een bedrijf in Enschede. Men wilde dat ik daar de kleding maakte voor de medewerkers. Na aflevering keerde ik met tienduizend gulden cash weer terug. Ze duwden het zo in m'n handen. Daarmee ben ik direct naar het garagebedrijf van Zandvoort gegaan en in plaats van het geld op de bank te zetten, kocht ik er mijn eerste auto van. Een spiksplinternieuwe Volkswagen, met zonnekapje en geruite hoesjes over de banken. Mijn vader stond wel even te kijken toen ik hem zei dat ik voortaan in mijn eigen auto wel sigaretten voor hem zou halen. Robert wist ook niet wat hij zag. Mijn jongste broertje Bob is een aantal jaren geleden overleden. Als jong jochie kon ik urenlang met hem op straat pingpongen, maar later is hij het verkeerde pad opgegaan, met drank, drugs en foute mensen. Met mijn zus Anneke en haar man en kinderen ga ik regelmatig een hapje eten.'

Verliefd

Vanuit de kleermakersvaksschool ging Frans op zijn negentiende een jaar stage lopen bij de Franse modeontwerper Charles Montaigne in Parijs. Daarna werkte hij anderhalf jaar op het atelier van Guy Laroche in de Franse hoofdstad. Dat kon omdat Frans niet het leger in hoefde. Hij werd afgekeurd omdat men bij de keuring dacht dat hij slechthorend was. 'Ik deed net of ik al hun vragen maar half hoorde. Bij het weglopen haalde de man die mij keurde nog een trucje met me uit door te roepen: 'Je vergeet wat!' Ik was daar al voor gewaarschuwd, dus ik deed of ik gek was en liep door. Was ik omgedraaid, dan was ik natuurlijk door de mand gevallen. In één ruk ben ik doorgelopen naar de trein, bang dat die man achter me aan was komen lopen. Dat bleek niet het geval, haha.' In Parijs had Frans al snel woonruimte gevonden. 'Ik zat daar op een klein bovenkamertje dat van een pater was geweest. Ik weet nog goed dat ik het tafeltje dat er stond direct blauw schilderde en de donkere gordijnen verving voor een wat fleuriger variant. Van mijn moeder had ik een kleine

Als schooljongen in 1950.

naaimachine gekregen en daar maakte ik in mijn begintijd elke avond een jurk op voor de au pairs uit de buurt. De mond-tot-mond reclame liep via die meisjes uitstekend en de rijke Veronica Boersma - ze is nu 92 en woont in Amsterdam - zorgde er met haar aanbevelingen bij haar chique vriendinnen voor dat ik al snel een paar honderd franc in de maand verdiende.' Naast zijn werk ontdekte Frans ook het uitgaansleven van Parijs. Pater Kok en pater Scheers, van wie Frans' kamer was geweest, namen hem mee uit eten en naar de bioscoop. Zodoende leerde Frans zijn eerste liefde Tom Boogerd kennen. 'We kregen een relatie, maar we spraken er niet over. Ik was veel te bang hem kwijt te raken als ik het aan de grote klok zou hangen. Ik dacht dat hij dat niet wilde, maar later bleek hij er helemaal niet zo'n probleem mee te hebben. Ach, als mensen goed opletten dan zagen ze het toch wel. Kwam mijn zusje met haar vriend logeren, dan kregen zij het twepersoonsbed en slapen Tom en ik samen in een eenpersoonsbed. Zo heb ik jarenlang met mijn 'geheime liefde' in Parijs gewoond. De mafste dingen hebben we gedaan, zoals op een scooterje naar St. Tropez en daar lange strandwandelingen maken. Mijn vader vond het alleen maar leuk dat ik homo bleek te zijn. Ik

De kleine Frans met zijn moeder.

heb er zelf nooit een probleem van gemaakt en pa vroeg bij zo'n beetje elke jongen of het mijn vriend was, haha. Met Tom kon hij uitstekend opschieten. Later is Tom naar Amerika gegaan en spijtig genoeg is hij op heel jonge leeftijd, hij was 36, overleden aan kanker. De laatste vijf maanden van zijn leven heb ik hem elke dag om vijf uur opgebeld in Amerika. Van z'n zus heb ik later begrepen dat hij elke dag weer uitkeek naar dat telefoontje. Ach Tom, het was een schat van een jongen. Tegenwoordig ben ik vrijgezel en hoeft het van mij niet zo nodig meer. Laat mij maar lekker single blijven.'

Caravan

In Frankrijk stond Frans bekend als een 'rijkeluiskindje.' De couturier had namelijk verteld dat zijn vader ook in het vak zat en een zwarte Mercedes reed. Met een moeder die niet werkte, was het beeld van een welvarende familie al snel gecreëerd. 'Een ateliermeester van een chic modehuis wilde hen

ontmoeten en omdat mijn ouders me kwamen opzoeken, bleef hij een paar dagen langer in Parijs. Samen stonden we mijn ouders op te wachten en inderdaad, aan het einde van de middag kwam daar de glanzende, zwarte Mercedes van mijn vader de hoek om. Heel deftig draaide hij zijn wagen de Place de la Concorde op, maar achter die mooie auto hing een witte caravan. Ik rende naar de auto en riep: 'Wat doet die lelijke caravan achter je auto? Had je die niet ergens bij Boulogne kunnen stallen?' Mijn vader gierde het uit en het hele beeld van de rijke familie stortte als een kaartenhuis in elkaar. Ik mis mijn ouders nog elke dag. Mijn vader is 81 geworden en wilde op het laatst niet meer. Hij kampte met lichamelijke kwaaltjes en plaste op een gegeven moment vaak in zijn broek. Mij gaf hij de taak goed voor mijn moeder te blijven zorgen. Die is uiteindelijk 89 geworden, maar viel helaas wel ten prooi aan dementie. Toch haalde ik haar een paar keer per jaar op uit het verzorgingstehuis om haar, helemaal opgedoft, mee te nemen naar één van mijn shows. De medebewoners in het tehuis waren daar erg jaloers op en toen ik dat hoorde, heb ik mijn show een keer in dat tehuis gegeven. Speciaal voor mijn moeder en de andere bewoners. Ik vond het leuk om haar in het zonnetje te zetten en liet haar ook altijd in haar waarde. Als ik bij haar was en ze schrok omdat er geen koekjes waren voor haar eigen ouders, die natuurlijk al lang dood waren, dan praatte ik gewoon met haar mee. 'Oh, die ga ik straks wel even voor je halen, ma.' Dan verscheen die glimlach weer op haar gezicht. Die dingen zijn onbetaalbaar.'